"मीठे बच्चे– सेवा समाचार सुन्न र पढ्न पनि तिमीलाई सोख हुनुपर्छ किनकि यसबाट उमंग-उत्साह बढ्छ, सेवा गर्ने संकल्प उठ्छ।"

प्रश्नः– संगमयुगमा बाबाले तिमीलाई सुख दिनुहुन्न तर सुखको बाटो बताउनु हुन्छ– किन?

उत्तरः– किनकि बाबाका सबै सन्तान हुन्, यदि एउटा बच्चालाई मात्र सुख दियो भने यो पनि ठीक होइन। लौकिक पिताबाट बच्चाहरूलाई बराबर हिस्सा मिल्छ, बेहदका बाबाले हिस्सा बाँड्नु हुन्न, सुखको बाटो बताउनु हुन्छ। जो त्यस बाटोमा चल्छ, पुरुषार्थ गर्छ, उसलाई उच्च पद मिल्छ। बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नु छ, सारा आधार पुरुषार्थमा छ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ– बाबा मुरली बजाउनु हुन्छ। मुरली सबैको पासमा जान्छ र जसले मुरली पढेर सेवा गर्छन् उनीहरूको समाचार पत्र-पत्रिकामा आउँछ। अहिले जो बच्चाहरू पत्र-पत्रिका पढ्छन् उनलाई सेन्टरको सेवा समाचार थाहा हुन्छ। फलानो-फलानो ठाउँमा यस्तो सेवा भइरहेको छ। जसले पढ्दैनन् उनलाई केही पनि समाचार थाहा हुँदैन र पुरुषार्थ पनि गर्दैनन्। सेवा समाचार सुनेर दिलमा आउँछ– म पनि यस्तो सेवा गरूँ। पत्रिकाबाट थाहा हुन्छ हाम्रा भाइ-बहिनीहरूले कति धेरै सेवा गरिरहेका छन्। यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्– जति सेवा, त्यति उच्च पद मिल्छ। त्यसैले पत्रिकाले पनि उत्साह दिलाउँछ सेवाको लागि। यो कुनै खेर जाँदैन। फाल्तु उसले सम्झन्छ जो स्वयं पढ्दैन। कसैले भन्छन् हामी अक्षर जान्दैनौं, अरे रामायण, भागवत, गीता आदि सुन्नको लागि त जान्छन्, यो पनि सुन्नुपर्छ। नत्र सेवाको उमंग बढ्दैन। फलानो ठाउँमा यो सेवा भयो। सोख छ भने कसैलाई भनून्, उसले पढेर सुनाओस्। धेरै सेन्टरमा यस्ता पनि होलान् जसले पत्र-पत्रिका नै पढ्दैनन्। धेरै छन् जसको पासमा त सेवाको नाम-निशान पनि रहँदैन। त्यसैले पद पनि त्यस्तै पाउँछन्। यो त सम्झन्छन्– राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसमा जसले जति मेहनत गर्छन्, त्यस्तै पद पाउँछन्। पढाइमा ध्यान दिंदैनन् भने फेल हुन्छन्। सारा आधार छ यस समयको पढाइमा। जति पढ्छन् र पढाउँछन् त्यति आफ्नै फाइदा छ। धेरै बच्चाहरू छन् जसलाई पत्र-पत्रिका पढ्ने ख्याल पनि आउँदैन। उनले पाई-पैसाको पद पाउँछन्। त्यहाँ यो ख्याल रहँदैन, यसले पुरुषार्थ गरेन त्यसैले यो पद मिलेको हो। कर्म-विकर्मको कुरा सबै यहाँ बुद्धिमा हुन्छ।

कल्पको संगमयुगमा नै बाबा सम्झाउनु हुन्छ, जसले बुझ्दैनन् उनीहरू मानौं पत्थरबुद्धि हुन्। तिमीले पनि सम्झन्छौ– हामी तुच्छ बुद्धि थियौं फेरि त्यसमा पनि प्रतिशत हुन्छ। बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ, अहिले कलियुग हो, यसमा अपार दुःख हुन्छ। यो-यो दुःख छ, जो समझदार छन् तिनीहरूले छिटै बुझ्छन्, यिनीहरूले त ठीक भन्छन्। तिमीलाई थाहा छ– हिजो हामी कति दुःखी थियौं, अपार दुःखको बीचमा थियौं। अहिले फेरि अपार सुखको बीचमा गइरहेका छौं। यो हो नै रावण राज्य कलियुग– यो पनि तिमीलाई थाहा छ। जसले जानेर पनि अरू कसैलाई सम्झाउँदैनन् भने बाबा भन्नुहुन्छ– केही पनि बुझेका छैनन्। बुझेका छन् भने भनून्। जब सेवा गर्छन्, समाचार पत्र-पत्रिकामा आओस्। दिन-प्रतिदिन बाबा धेरै सहज प्वाइन्ट सुनाइरहनु हुन्छ। अरूले त सम्झन्छन्– कलियुग अझै बच्चा छ, जब संगमयुगलाई बुझ्छन् अनि तुलना गर्न सक्छन्– सत्ययुग र कलियुगको। कलियुगमा अपार दुःख छ, सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ। भन, अपार सुख हामी बच्चाहरूलाई बाबाले दिइरहनु भएको छ, जुन वर्णन गरिरहेका छौं। अरू कसैले पनि यस्तो सम्झाउन सक्दैन। तिमी नयाँ कुरा सुनाउँछौ, अरू कसैले यो कुरा सोध्न सक्दैन– तपाईं स्वर्गवासी हुनुहुन्छ वा नर्कवासी? तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन्, यतिका प्वाइन्टहरू याद गर्न सक्दैनन्, सम्झाउने समयमा देह-अभिमान आउँछ। आत्माले नै सुन्छ, धारण गर्छ। तर राम्रा-राम्रा महारथीहरूले पनि यो भुल्छन्। देह-अभिमानमा आएर बोल्न थाल्छन्, यस्तो सबैको हुन्छ। बाबा त भन्नुहुन्छ– सबै पुरुषार्थी हुन्। यस्तो होइन– आत्मा सम्झेर कुरा गर्छन्। गर्दैनन्। बाबाले आत्मा सम्झेर ज्ञान दिनु हुन्छ। बाँकी जो भाइ-भाइ छन्, उनीहरूले पुरुषार्थ गरिरहेका छन्– यस्तो अवस्थामा स्थित हुने। त्यसैले बच्चाहरूले पनि सम्झाउनु छ– कलियुगमा अपार दुःख छ, सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ। अहिले संगमयुग चलिरहेको छ। बाबाले मार्ग बताउनु हुन्छ, यस्तो होइन बाबाले सुख दिनु हुन्छ। सुखको मार्ग बताउनु हुन्छ। रावणले पनि दुःख दिंदैन, दुःखको उल्टो मार्ग बताउँछ। बाबाले न दुःख दिनु हुन्छ, न सुख दिनु हुन्छ, सुखको मार्ग बताउनु हुन्छ। फेरि जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति सुख मिल्छ। सुख दिनु हुन्न। बाबाको

श्रीमतमा चले भने सुख पाउँछन्। बाबा त केवल मार्ग बताउनु हुन्छ, रावणद्वारा दु:खको मार्ग मिल्छ। यदि पिताले दिने भए सबैलाई एक समान वर्सा मिल्नुपर्छ। जसरी लौकिक पिताले पनि वर्सा बाँड्छन्। यहाँ त जसले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ। बाबाले मार्ग धेरै सहज बताउनु हुन्छ। यस्तो-यस्तो गर्यौं भने यति उच्च पद पाउने छौ। हामी सबैभन्दा ठूलो पद पाऔं, यसको लागि बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ, पढ्नुपर्छ। यस्तो होइन– यसले ठीक छ, उच्च पद पाओस्, म बसिराख्छु। होइन, पुरुषार्थ पहिला। ड्रामा अनुसार पुरुषार्थ अवश्य गर्नुपर्छ। कोही तीव्र पुरुषार्थ गर्छन्, कोही मन्द। सारा पुरुषार्थमा आधारित छ। बाबाले त बाटो बताउनु भएको छ– मलाई याद गर। जति याद गर्छौं त्यति विकर्म विनाश हुन्छ। ड्रामा भनेर छोड्नु हुँदैन। यो त समझको कुरा हो।

विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। त्यसैले अवश्य जुन पार्ट बजाइएको छ, त्यही बजाउनु पर्छ। सबै धर्म फेरि आफ्नो समयमा आउने छन्। मानौं क्रिश्चियन अहिले १०० करोड छन् फेरि यति नै पार्ट खेल्न आउने छन्। न आत्मा विनाश हुन्छ, न उसको पार्ट कहिल्यै विनाश हुन सक्छ। यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। जसले बुझ्छन् उनीहरूले अवश्य बुझाउने छन्। धन दिये धन ना खुटे। धारणा हुँदै जान्छ, अरूलाई पनि धनवान बनाउँदै रहन्छन् तर तकदिरमा छैन भने फेरि आफूलाई पनि विवश सम्झन्छन्। टिचरले भन्छन्– तिमी बोल्न सक्दैनौ भने तिम्रो तकदिरमा पाई-पैसाको पद छ। तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ पनि के गर्न सक्छन्। यो हो बेहदको पाठशाला। हरेक टिचरको विषय आ-आफ्नो हुन्छ। बाबाको पढाउने तरिका बाबाले नै जान्नुहुन्छ या तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, अरू कसैले पनि जान्न सक्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले कति कोसिस गर्छौ फेरि पनि जब कसैले बुझे त हो। बुद्धिमा बस्दै बस्दैन। जति नजिक (विनाशको समय) हुँदै जान्छ, देख्नमा आउँछ होसियार हुँदै जान्छन्। संग्रहालय, रूहानी कलेज आदि पनि खोल्छन्। तिम्रो त नाम नै बेग्लै छ– रूहानी विश्व विद्यालय। सरकारले पनि हेर्छ। भन, तपाईंहरूको हो भौतिक विश्व-विद्यालय, यो हो आध्यात्मिक। आत्माले पढ्छ। सारा ८४ को चक्रमा एकै पटक रूहानी बाबा आएर रूहानी बच्चाहरूलाई पढाउनु हुन्छ। तिमीले ड्रामा हेर्यौं भने फेरि पनि ३ घण्टापछि जस्ताको त्यस्तै दोहोरिन्छ। यो पनि ५ हजार वर्षको चक्र हुबहु दोहोरिन्छ, यो तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। उनीहरू त भक्तिमा केवल शास्त्रलाई नै ठीक सम्झन्छन्। तिम्रो त कुनै शास्त्र छैन। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ– बाबाले कुनै शास्त्र पढ्नु भएको छ र? उनीहरूले त गीता पढेर सुनाउँछन्। पढेको कुरा त आमाको पेटबाट निस्किदैन। बेहदका बाबाको पार्ट हो पढाउने। आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ। दुनियाँलाई त थाहै छैन। गायन पनि छ– बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। ज्ञानका सागर भनेर कृष्णको लागि भनिदैन। यी लक्ष्मी-नारायण ज्ञान सागर हुन् र? होइनन्। यही आश्चर्य छ, हामी ब्राह्मणले नै यो ज्ञान सुनाउँछौं, श्रीमत अनुसार। तिमीले सम्झाउँछौ– यस हिसाबले हामी ब्राह्मण नै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ठहरियौं। कैयौं पटक बनेका थियौं, फेरि बन्छौं। मनुष्यको समझमा जब आउने छ अनि मान्छन्। तिमीलाई थाहा छ– कल्प-कल्प हामी प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान एडाप्टेड बच्चा बन्छौं। जसले सम्झन्छन् उनीहरू निश्चय बुद्धि पनि हुन्छन्। ब्राह्मण नबनी देवता कसरी बन्छन्। हर एकको बुद्धिमा निर्भर छ। स्कूलमा यस्तो हुन्छ– कोही त छात्र-वृत्ति लिन्छन्, कोही फेल हुन्छन्। फेरि सुरुदेखि पढ्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– विकारमा गियौं भने गरेको कमाई चट हुन्छ, फेरि बुद्धिमा बस्दैन। दिल खाइरहन्छ।

तिमीले सम्झन्छौ– यस जन्ममा जो पाप गरिएको छ, त्यसको त सबैलाई थाहा छ। बाँकी विगतका जन्ममा के गरिएको थियो त्यो याद छैन। पाप अवश्य गरिएको छ। जो पुण्य आत्मा थिए तिनै फेरि पाप आत्मा बन्छन्। हिसाब-किताब बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। धेरै बच्चाहरू छन्, जसले भुल्छन्, पढ्दैनन्। यदि पढे भने अवश्य पढाउँछन् पनि। कोही मन्द बुद्धिबाट फेरि होसियार बुद्धि बन्छन्, कति ठूलो पढाइ छ। बाबाको पढाइबाट नै सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी घराना बन्छ। उनीहरू त यस जन्ममा नै पढ्छन् अनि पद पनि पाउँछन्। तिमीलाई त थाहा छ– यस पढाइको पद फेरि नयाँ दुनियाँमा मिल्छ। त्यो कुनै टाढा छैन। जसरी कपडा बदलिन्छ त्यसैगरी पुरानो दुनियाँलाई छोडेर जानु छ नयाँ दुनियाँमा। विनाश पनि हुन्छ अवश्य। अब तिमी नयाँ दुनियाँको बनिरहेका छौ। फेरि यो पुरानो चोला छोडेर जानु छ। नम्बरवार राजधानी स्थापना भइरहेको छ, जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरू नै पहिला स्वर्गमा आउँछन्। बाँकी त पछि आउँछन्। स्वर्गमा कहाँ आउन सक्छन र! स्वर्गमा जो दास-दासी हुन्छन् ती पनि दिलमा चढेका हुन्छन्। यस्तो होइन सबै आउने छन्। अब रूहानी कलेज आदि खुल्दै जान्छन्, सबै आएर पुरुषार्थ गर्नेछन्। जो पढाइमा तीक्ष्ण हुन्छ, उसले उच्च पद पाउँछ। मन्द बुद्धिले कम पद पाउँछ। हुन सक्छ, पछि गएर मन्द बुद्धिले पनि राम्रो पुरुषार्थ गर्न थाल्छ। कोही समझदार बुद्धिवाला पनि पछि हुन्छन्। पुरुषार्थबाट बुझिन्छ। यो सारा ड्रामा चलिरहेको छ। आत्माले शरीर धारण गरेर यहाँ पार्ट खेल्छ, नयाँ चोला धारण

गरेर नयाँ पार्ट खेल्छ। कहिले के, कहिले के बन्छ। संस्कार आत्मामा हुन्छ। ज्ञान दुनियाँमा अलिकति पनि कसैसँग छैन। बाबा जब आएर पढाउनु हुन्छ तब नै ज्ञान मिल्छ। शिक्षक नै नभएपछि ज्ञान कहाँबाट आउँछ? ती हुन् भक्त। भक्तिमा अपार दु:ख छ, हुन त मीरालाई साक्षात्कार भयो तर सुख कहाँ थियो र! के बिरामी भएकी थिइनन्? त्यहाँ त कुनै प्रकारको दु:खको कुरा नै हुँदैन। यहाँ अपार दु:ख छ, त्यहाँ अपार सुख छ। यहाँ सबै दु:खी छन्, राजाहरूलाई पनि दु:ख छ नि, नाम नै हो दु:खधाम। त्यो हो सुखधाम। सम्पूर्ण दु:ख र सम्पूर्ण सुखको यो हो संगमयुग। सत्ययुगमा सम्पूर्ण सुख, कलियुगमा सम्पूर्ण दु:ख। दु:खका जो भेराइटी छन्, ती सबै वृद्धि भइरहन्छन्। पछि गएर कति धेरै दु:ख हुने छ। धेरै दु:खका पहाड खस्ने छन्।

उनीहरूले त तिमीलाई बोल्ने समय धेरै कम दिन्छन्। २ मिनेट दिए भने पनि सम्झाऊ– सत्ययुगमा अपार सुख थियो जुन बाबाले दिनु हुन्छ। रावणबाट अपार दु:ख मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– काम माथि विजय प्राप्त गर तब जगतजित बन्ने छौ। यस ज्ञानको विनाश हुँदैन। अलिकति सुन्यो भने पनि स्वर्गमा आउने छन्। प्रजा त धेरै बन्छन्। कहाँ राजा, कहाँ रंक। हरेकको बुद्धि आ-आफ्नो छ। जसले बुझेर अरूलाई बुझाउँछन् उनैले राम्रो पद पाउँछन्। यो स्कुल पनि असाधारण हो। भगवान आएर पढाउनु हुन्छ। श्रीकृष्ण त फेरि पनि दैवी गुणवाला देवता हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ– म दैवी गुण र आसुरी गुणबाट न्यारा छु। म तिम्रो पिता आउँछु, पढाउन। रूहानी ज्ञान परम आत्माले नै दिनु हुन्छ। गीताको ज्ञान कोही देहधारी मनुष्य वा देवताले दिदैन। विष्णु देवताए नम: भनिन्छ, त्यसोभए कृष्ण को हुन् त? देवता कृष्ण नै विष्णु हुन्– यो कसैले जानेका छैनन्। तिमीहरूमध्ये पनि कतिले भुल्छन्। स्वयंले पूरा बुझेका छन् भने अरूलाई पनि सम्झाऊन्। सेवा गरेको प्रमाण दिऊन् तब बुझिन्छ सेवा गरे, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– लम्बा-चौडा समाचार नलेख। फलानोले म आउने छु, यस्तो भनेर गयो... यो लेख्नु आवश्यक छैन। कर्म लेख्नुपर्छ। हेर, आउन त आयो, टिक्छ त? बुझेर अरू सेवा गर्न थाल्यो भने समाचार लेख। कोही-कोही शो गरेर समाचार दिन्छन्। बाबालाई हरेक कुराको रिजल्ट चाहिन्छ। यस्ता त धेरै आउँछन् बाबाको पासमा, फेरि जान्छन्। त्यस्ता आएर के फाइदा? उनलाई बाबाले के गर्नुहुन्छ। न उनलाई फाइदा, न तिमीलाई। तिम्रो मिसनको उन्नति त भएन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) कुनै पनि कुरामा विवश हुनु हुँदैन। स्वयंमा ज्ञानलाई धारण गरेर दान गर्नु छ। अरूको पनि तकदिर जगाउनु छ।

२) कसैसँग पनि कुरा गर्दा स्वयंलाई आत्मा सम्झेर आत्मासँग कुरा गर्नु छ। अलिकति पनि देह-अभिमान नआओस्। बाबासँग जुन अपार सुख मिलेको छ, त्यो अरूलाई बाँड्नु छ।

वरदान:– अनादि स्वरूपको स्मृतिद्वारा सन्तुष्टताको अनुभव गर्ने र गराउने सन्तुष्टमणि भव

आफ्नो अनादि र आदि स्वरूपलाई स्मृतिमा ल्याऊ र त्यही स्मृति स्वरूपमा स्थित भयौ भने स्वयं पनि स्वयंसँग सन्तुष्ट रहनेछौ र अरूलाई पनि सन्तुष्टताको विशेषताको अनुभव गराउन सक्नेछौ। असन्तुष्टताको कारण हुन्छ अप्राप्ति। तिम्रो स्लोगन छ– जो पाउनु थियो पाइसकें। बाबाको बन्नु अर्थात् वर्साको अधिकारी बन्नु, यस्ता अधिकारी आत्माहरू सदा भरपुर, सन्तुष्टमणि हुन्छन्।

स्लोगन:– बाबा समान बन्नको लागि बुझाइ, चाहना र गराइ– यी तीनैको समानता होस्।